

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/12/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8516010276
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8516010276.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.09.2018 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f/, ods. 3 Tr. poriadku na podklade odvolania obžalovaného U. L. z r u š u j e v rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/90/2016 zo dňa 31.08.2017 výrok o náhrade škody v časti, ktorým bola poškodená Y.. K. Y. odkázaná s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie poškodenej Y.. K. Y. proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/90/2016 zo dňa 31.08.2017.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/90/2016 zo dňa 31.08.2017 bol obžalovaný U. L. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 6.6.2013 popoludní okolo 14:00 hod. až 14:30 hod., v izbe nachádzajúcej sa v objekte stavby na A. ulici XXXX/XA v L. M., pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol Y.. K. Y., s ktorou v tej dobe žili ako druh a družka, tak, že ju zvalil na posteľ pričom si menovaná udrela hlavu o vyčnievajúce čelo postele, prisadol jej ramená, udieral ju päťami do hlavy, čím jej spôsobil pomliaždenie hlavy v záhlaví, na temene a v oblasti spánku vľavo, podvrhnutie krčnej chrčtice, pomliaždenie tváre a spánkovo-čelustného kĺbu, pomliaždenie a krvnú podliatinu pod ľavým okom, poúrazovú kefaleu, poúrazové bolesti hlavy, vertiginóznny syndróm a závraty, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie 14 dní, počas ktorej doby bol v ich dôsledku sťažený obvyklý spôsob života poškodenej,

za čo mu bol uložený podľa § 156 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona podmiennečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona mu bola určená skúšobná doba na 18 mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku boli poškodení Y.. K. Y. a U. a.s., F., Y. časť T., so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázaní na civilný proces

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaný V. L. ihneď po vyhlásení rozsudku a poškodená Y.. Y. dňa 06.09.2017.

V dodatočne predložených dôvodoch odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku poukázal na jeho vyhlásenie o nevinnosti a na to, že došlo k porušeniu základnej zásady trestného konania v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10, štvrtá veta Tr. poriadku. Rovnako sa zameril súd v rámci dokazovania a vyhodnotenia dôkazov len na tvrdenia poškodenej Mg. Y., ktoré majú byť jediným dôkazom o spáchaní skutku, pritom všetky ostatné dôkazy sú len

nepriamymi dôkazmi nepreukazujúce jeho vinu. Za nevyhnutné považuje uviesť, že pri podaní zo dňa 24.04.2015 - v podnete na začatie trestného stíhania poškodená neuvádza žiadne osoby, ktoré by mali bezprostredne po skutku dňa 06.06.2013 prísť do kontaktu s ňou a zároveň nenavrhol výsluch žiadnych svedkov, nedisponovala v tom čase žiadnymi fotografiami a tieto neboli prílohou podania, pričom fotografie k zraneniam predložila až svedkyňa Mgr. V., avšak tieto fotografie nie sú dátované a teda nie je isté, či práve vznikli bezprostredne v nasledujúcich dňoch po skutku, ktorý sa mal udiať dňa 06.06.2013. Z uvedeného dôvodu sa preto nestotožňuje so záverom súdu, že preukázanie páchania skutku obžalovaným a výpoveď svedkyne Y. Y. sú podporované ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi. Súd nezohľadnil jeho vyjadrenie o tom, že výpovede vypočutých svedkov sú zaujaté (všetci svedkovia sú rodinní príslušníci) a podľa jeho názoru aj dopredu pripravené, ako ani súd nevzal do úvahy, že počas prípravného konania mali s poškodenou medzi sebou viacero nezhôd v oblasti spoločného podnikania a poškodená opakovane podávala trestné oznámenia na neho ňou vymyslené a nepreukázané, keď v čase hlavného pojednávania bolo zastavené konanie vo veci zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona. K výpovediam o vlastnej vine v prípravnom konaní uviedol v konaní pred súdom, že išlo o psychický nátlak zo strany vyšetrovateľov, ktorý súvisel nielen so vzťahom medzi ním a poškodenou, ale rovnako aj viacerými podaniami na jeho osobu zo strany poškodenej. Jeho priznanie nie je možné chápať ako priznanie sa ku skutku uvedenému v obžalobe a v rozsudku v rozsahu, aby bolo možné ho uznať vinným, keďže udáva iba „ublíženie, hádka a bitka“ a nepopisuje priebeh a spôsob svojho konania. Podľa jeho názoru tak neexistuje jediný dôkaz preukazujúci konanie spočívajúce v ublížení na zdraví poškodenej, pričom má za to, že samotné tvrdenie poškodenej Y. Y. nemôže byť dôkazom usvedčujúcim páchatel'a z trestného činu. Vo vzťahu k následku, ktorý bol dokazovaný, zastáva názor, že ak už mal súd za preukázané, že skutok spáchal, potom ho mal spod obžaloby oslobodiť, pretože intenzita zranení nedosahovala a nespĺňala poruchu zdravia predpokladanú v § 123 ods. 2 Tr. zákona, ale len znaky priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/, e/ zákona o priestupkoch. V tejto súvislosti dal do pozornosti neexistujúci záznam o liečebnom režime poškodenej Y. Y. a len v spise obsiahnutá listina o dochádzke do zamestnania poškodenej Y. Y., ktorá bola podľa svedka K. Z. vyhotovená v čase, keď bol sám nielen riaditeľom ale aj jej švagrom. Z listiny na čl. 581 vyplýva, že poškodená mala absolvovať lekárske ošetrovanie, avšak nie je zrejme aké a či tieto súviseli so zranením, ktoré sa jej malo stať dňa 06.06.2013, ďalej len ošetrovanie s dieťaťom a náhradné voľno. Je teda nepochybné, že intenzita zranení poškodenej nemohli byť vážna, keďže poškodená už po štyroch dňoch mala náhradné voľno, ktoré podľa jeho názoru využívala na činnosť spojenú s podnikaním. S výrokom o náhrade škody by teoreticky mohol súhlasiť, ale len v prípade dostatočného preukázania viny. Považuje za potrebné uviesť, že ak by tento výrok bol právne správny, nemohol by sa stotožniť s názorom súdu v časti začatia plynutia premlčacej lehoty. Stanovenie subjektívnej premlčacej lehoty, od okamihu, keď sa zdravotný stav poškodenej mal ustáliť, nie je možné špecifikovať primárne na deň 21.06.2013 a sekundárne na deň 01.09.2013 (najneskôr), pretože liečebný režim poškodenej ani nezačal, a teda 21.06.2013, keď opäť nastúpila do práce, nie je možné považovať za ukončenie liečebného režimu. Je nepochybné, že poškodená mala využiť dni do 11.06.2013 na lekárske ošetrovanie, dňa 11.06.2013 už čerpala náhradné voľno. Podľa jeho názoru, ak poškodená nenastúpila liečbu cez PN a neabsolvovala liečebný režim a odhliadne sa od nepreukázaných lekárske ošetrovaní, tak subjektívna lehota začala plynúť poškodenej deň po skutku, teda 07.06.2013. Rovnako nemožno súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa, že objektívne vykonanie bodového hodnotenia sa mohlo vykonať v čase, keď sa zdravotný stav poškodenej ustálil a teda 21.06.2013, príp. 01.09.2013. Bodové hodnotenie sa vykonáva ku dňu, kedy reálne dochádza k poškodeniu zdravia. Je nepochybné, že ak by došlo k zraneniam, ako to uvádza poškodená, tak vrchol zranenia a bolesti by mohol byť v čase najneskôr, kedy táto absolvovala lekárske ošetrovanie dňa 06.06.2013. Po tomto dni sa jej bolesť musela ustáliť a postupne vytrácať. S poukázaním na uvedené preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 os. 1 Tr. poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne aby ho podľa § 285 písm. a/, b/, c/ Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil.

Poškodená Y. I. Y. názor okresného súdu vo vzťahu k premlčaniu jej uplatneného nároku považuje za nesprávny, nakoľko deň 01.09.2013 nepovažuje za deň, kedy sa jej zdravotný stav ustálil a to napriek tomu, že v ten deň nastúpila do práce. Jej tvrdenie potvrdzuje aj zdravotný posudok č. 16/2015 T. Y. R. zo dňa 06.08.2015, z ktorého plynie okrem iného i to, že „Psychický stav poškodenej je aj s odstupom času, ktorý uplynul od vyšetrovaných udalostí, negatívne ovplyvňovaný spolunažívaním a správaním bývalého priateľa poškodenej. V popredí citová rozkolísanosť, zraniteľnosť, mobilizácia obáv a úzkosti, narušenie dôvery a otvorenosti vo vzťahoch, sociálna utiahnutosť a odstup. Oslabenie nedôvery, vnútornej istoty,

pocitu hodnoty vlastnej osoby.“ Z tohto posudku teda vyplýva, že aj po uplynutí dvoch rokov a piatich mesiacov nebola psychicky v poriadku. Ustáleným zdravotným stavom sa nerozumie len zdravie fyzické, ale aj psychické. Špecifickým problémom, ktorý vzniká pri riešení otázky premlčania nároku v konaní o náhradu škody, ktorému predchádzalo adhézne konanie, je spočívanie premlčania v súvislosti s uplatnením nároku na náhradu škody v trestnom konaní. Podľa § 112 Obč. zákonníka totiž neplynie premlčacia doba po dobu konania, v ktorom veriteľ svoje právo uplatnil, pokiaľ v tomto konaní riadne pokračuje (rozhodnutie NS SSR sp. zn. 5Cz27/83, R 29/1985). V prípade námietky premlčania je teda v konaní o náhradu škody v trestnom konaní, ktorému predchádzalo adhézne konanie, nutne posúdiť, či bol nárok na náhradu škody v trestnom konaní uplatnený, či bol uplatnený riadne a či poškodený v adhéznom konaní riadne pokračoval. Podľa jej názoru, za deň, kedy bol jej zdravotný stav ustálený, je potrebné považovať deň, kedy si uplatnila nárok na náhradu škody, t. j. 27.07.2016 pri preštudovaní spisu, a to z titulu bolestného podľa znaleckého posudku Y.. T. L. č. 5/2015 zo dňa 16.06.2015, kedy sa dozvedela výšku spôsobenej škody z titulu bolestného a túto výšku si aj riadne uplatnila do skončenia prípravného konania. V danej veci si riadne a včas uplatnila v trestnom konaní nárok na náhradu škody voči konkrétnej osobe, obvinenému, preto podľa jej názoru okresný súd pochybil, pokiaľ jej škodu nepriznal. Preto navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a zaviazat' obžalovaného k náhrade škody vo výške 805,- eur.

Na podklade takto riadne a včas podaných odvolaní obžalovaným a poškodenou ako osobami na to oprávnenými krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by opodstatňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné a odvolanie poškodenej je neopodstatnené.

V prvom rade sa odvolací súd zaoberal posúdením konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, pričom konštatuje, že neboli zistené skutočnosti, ktoré by nasvedčovali porušeniu práva na obhajobu. Obžalovaný totiž mal možnosť vyjadriť sa ku skutku, ktorý sa mu kládol obžalobou za vinu, k vykonaným dôkazom, ako aj mal spoločne so svojím obhajcom možnosť predniesť návrhy na doplnenie dokazovania a tiež predložiť argumenty o svojej nevine v rámci záverečnej reči a posledného slova. Okrem toho lehoty na prípravu hlavného pojednávania, ktorého sa obžalovaný zúčastňoval osobne aj s obhajcom, boli zachované.

V ďalšom je potrebné uviesť, že konajúci súd vykonal dokazovanie v súlade s pravidlami stanovenými procesným predpisom, preto o skutočnosti z nich plynúce mohol opierať svoje skutkové zistenia. Hodnotenie dokazovania bolo vykonané v súlade so zásadou stanovenou v § 12 ods. 12 Tr. poriadku, pretože po rozvedení obsahu jednotlivých dôkazov konajúci súd poukázal na konkrétne zistenia, ktoré tvorili podklad ustálenia jednotlivých skutkových zistení, pričom tieto boli vyhodnotené aj vo vzájomných súvislostiach. Závery konajúceho súdu sú logickým vyústením hodnotenia dokazovania, preto ich odvolací súd považuje za správne a v celom rozsahu na ne odkazuje.

K uplatňovanej námietke obžalovaného spočívajúcej v porušení zásady uvedenej v § 2 ods. 10 veta štvrtá Tr. poriadku v prípravnom konaní odvolací súd poznamenáva, že táto je nepreskúmateľná, keďže z dôvodov odvolania nie je zrejmé, ako k porušeniu uvedenej zásady malo dôjsť. Ide o zásadu náležitého zistenia skutkového stavu, v rámci ktorého orgány činné v trestnom konaní objasňujú okolnosti nielen v neprospech ale aj v prospech obžalovaného a za tým účelom zaobstarávajú dôkazy. Obžalovaný a ani jeho obhajca pri preštudovaní spisu nenamietali postup orgánov činných v trestnom konaní a na porušenie zásady nepoukazovali ani po podaní obžaloby s konkretizáciou jej podstaty. Skutočnosť, že obžalovanému bol po skončení vyšetrovania zamietnutý návrh na doplnenie dokazovania, sama o sebe nepostačuje na vyvodenie záveru o porušení zásady zistenia náležitého skutkového stavu. Ostatne, obžalovaný mal možnosť navrhovať vykonanie dôkazov aj v súdnom konaní za účelom objasnenia skutočností vo svoj prospech, ktoré právo aj realizoval. Tieto zistenia viedli odvolací súd k záveru, že táto uplatňovaná námietka je neopodstatnená.

Obžalovaný odvolaním napadol aj výrok o vine, konkrétne ustálenie skutkových zistení, ktoré považuje za nepreukázané, pretože tieto sa opierajú len o tvrdenia poškodenej Y.. Y. a o nepriame dôkazy, predovšetkým výpovede jej rodinných príslušníkov, ktorí sú vo veci zaujatí.

Je faktom, že pri fyzickom ataku obžalovaného na telesnú integritu poškodenej nebola okrem nich dvoch prítomná žiadna iná osoba. Výpoveď poškodenej je tak jediným priamym dôkazom, ktorú obžalovaný spochybňoval, avšak usvedčujúca výpoveď poškodenej Y. Y. je verifikovaná ďalšími dôkazmi, ktoré sú nespochybiteľné. Ide predovšetkým o lekárske vyšetrenia, ktoré sa realizovali v kritický deň a to v relatívnej krátkej dobe po spáchaní skutku opakovane do 8 hodín po fyzickom útoku. Poškodená Y. Y. už pri prvom lekárskom vyšetrení uvádzala ako útočníka priateľa (rozumej obžalovaného), pričom túto informáciu poskytla aj svedkom manželom Choborovým, ku ktorým ako ku svojim príbuzným utiekla po fyzickom napadnutí, pretože bývali v blízkosti bydliska obžalovaného. Objektívne zistené poranenia pri ošetrení poškodenej dňa 06.06.2013 sú dôkazom, ktorý nemožno opomenúť a nemožno ho hodnotiť mimo kontextu výpovede poškodenej. Zistené poranenia ošetrojúcim lekárom boli posudzované aj znalcom z odvetvia traumatológie a mechanizmus ich vzniku zodpovedá popisu spôsobu útoku na jej telesnú integritu obžalovaným a tiež aj výpoveďiam svedkov H. V., M. V., Y. M. V., K. Z. a T. Z., ktorí registrovali v krátkej dobe po útoku na tvári poškodenej zmeny ako následok jej napadnutia. Iste, ide o príbuzných poškodenej, ale len na základe tohto zistenia nemožno ich výpovede hodnotiť ako nehodnoverné a najmä za situácie, ak nimi popisované poranenia na tvári, resp. hlave poškodenej, korešpondujú lekárske správam a záverom znaleckého posudku. I na podklade týchto úvah odvolací súd uzavrel, že skutok sa stal a tento spáchal obžalovaný.

Obžalovaný v ďalšom namietal kvalifikáciu následku ako ujmy na zdraví. Odvolací súd sa nestotožnil ani s touto uplatňovanou námietkou, pretože skutočnosti plynúce z dokazovania preukazujú, že poranenia poškodenej si vyžiadali lekárske vyšetrenie a ošetrovanie a bola objasnená aj dĺžka sťaženia obvyklého spôsobu života po dobu do 14 dní z dôvodu výkonu povolania poškodenej ako učiteľky, keďže krvná podliatina sa vstrebáva do dvoch týždňov, pričom počas tejto doby poškodená pociťovala aj bolesti. Nutnosť vyšetrenia poškodenej a ošetrovania poranení vzniknutých konaním obžalovaného, ako aj dĺžka doby liečenia, k čomu sa vyjadroval znalec z odvetvia traumatológie, opodstatňujú záver, že spôsobený následok je ujmom na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Tr. zákona. Skutočnosť, že poškodená nebola práceneschopná a zamestnávateľ jej umožnil po dobu liečenia čerpať dovolenku a náhradné voľno, je z hľadiska posúdenia poškodenia zdravia bezvýznamná.

Vzhľadom k tomu, že následok je kvalifikovaný ujmom na zdraví, obžalovaný svojím konaním naplnil zákonné znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona. Správne konajúci súd po právnej stránke posúdil konanie obžalovaného aj z pohľadu ďalšieho existujúceho kvalifikačného momentu, ktorým je spáchanie činu na chránenej osobe podľa § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, čo je okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 156 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona.

Konajúci súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, čo je na dolnej hranici trestnej sadzby, výkon ktorého mu podmienene odložil a určil mu skúšobnú dobu na 18 mesiacov. So zreteľom na hodnotenie osoby obžalovaného, na neexistenciu priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, na okolnosti skutku, na následky, ktoré boli konaním obžalovaného spôsobené, ako aj na účel trestu, ktorý sa ukladal po uplynutí dlhšieho času od spáchania skutku, považuje takto uložený trest aj odvolací súd za primeraný k všetkým okolnostiam prípadu. Ostatne, obžalovaný druh a výmeru trestu ani nenamietal.

Za účelom posúdenia hodnovernosti výpovede poškodenej navrhol obžalovaný prečítať písomné podanie prokurátora GP SR zo dňa 05.09.2018, v ktorom sa konštatuje, že jeho podania vo vzťahu k trestnej veci vedenej za prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Tr. zákona, v ktorej vystupuje ako poškodený a v ktorej bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, sú dôvodné, a preto vydal pokyn k ďalšiemu konaniu vo veci. Odvolací súd tento navrhovaný dôkaz nevykonal, pretože ním sa neobjasňovali skutočnosti rozhodné pre ustálenie skutkových zistení v prerokovanej veci a tvrdenia poškodenej ohľadne jej napadnutia obžalovaným boli objektivizované už vyššie spomenutými dôkazmi.

Napokon odvolací súd preskúmaval aj výrok o náhrade škody, ktorí napádali obaja odvolatelia. Pokiaľ poškodená sa domáhala jeho zrušenia a navrhla, aby odvolací súd uložil povinnosť obžalovanému jej nahradiť škodu spôsobenú trestným činom, z ktorého bol obžalovaný uznaný vinným, vo výške priznaných 45 bodov ako bolestného, čo tvorí sumu 805,- eur, obžalovaný vzniesol námietku premlčania

daného nároku prostredníctvom svojho obhajcu v záverečnej reči a aj vo vyjadrení k odvolaniu poškodenej.

Aj keď sa konajúci súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne zaoberal inštitútom premlčania pri náhrade škody spôsobenej úmyselne na zdraví podľa § 106 ods. 1, 2 Obč. zákonníka, odvolací súd sa s jeho závermi ohľadne odkázania poškodenej na náhradu škody na civilný proces nestotožnil, pretože podľa zistení obsiahnutých v spise došlo k premlčaniu nároku poškodenej. Je nesporné, že skutok sa stal 06.06.2013 a poškodená od tohto dňa vedela, kto jej spôsobil ujmu na zdraví, teda kto je zodpovedným subjektom za spôsobenie bolestného, ktoré je samostatnou zložkou náhrady škody na zdraví. Zo znaleckého posudku plynie, že doba liečenia u poškodenej bola do 14 dní, preto dňa 21.06.2013 mohla poškodená prvýkrát požiadať lekára o stanovenie bodového ohodnotenia na bolestnom, čím by mala vyčíslenú nemajetkovú škodu do takej miery, že si mohla uplatniť nárok na náhradu škody aj na súde. Subjektívna premlčacia doba uvedená v § 106 ods. 1 Obč. zákonníka je dvojročná a uplynula tak 21.06.2015. Pokiaľ si poškodená v tejto lehote neuplatnila nárok na náhradu škody v adhéznom konaní riadne a včas, konajúci súd nemal o uplatnenom nároku poškodenej rozhodovať. Z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že poškodená bola vyslúchnutá dňa 26.05.2015 a v rámci tohto výsluchu sa k nároku na náhradu škody nevyjadrovala. Svoj nárok na náhradu škody uplatnila poškodená až dňa 27.07.2016 pri preštudovaní spisu, čo je po uplynutí premlčacej doby. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom poškodenej, že za deň, kedy sa jej zdravotný stav po psychickej stránke ustálil, je potrebné považovať deň 27.07.2016, kedy si uplatnila nárok na náhradu škody, pretože svoj nárok uplatňovala za bolesť súvisiacu s poraneniami na hlave a s podvrtnutím krčnej chrbtice a nie z titulu spôsobenia psychickej ujmy. Ani názor poškodenej, že do vyhotovenia znaleckého posudku nevedela výšku škody, v dôsledku čoho nemohla riadne uplatniť svoj nárok, nepovažuje odvolací súd za správny, pretože za deň zistenia bolesti nemožno bez ďalšieho považovať deň vyhotovenia posudku o bolestnom, lebo posudok len deklaruje vytrpenú a zistenú bolesť (primerane rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/509/2006). Poškodená totiž mohla požiadať o vyhotovenie posudku na účely zistenia výšky škody po uplynutí doby jej liečenia. Vzhľadom k tomu, že poškodená si právo v adhéznom konaní uplatnila až po uplynutí premlčacej doby, neobstojí ani uplatňovaná námietka súvisiaca so spočítaním plynutia premlčacej doby podľa § 112 Obč. zákonníka.

S poukázaním na vyššie uvedené zistenia a z nich plynúce úvahy odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného za čiastočne dôvodné a to vo výroku o náhrade škody. Na podklade jeho odvolania zrušil v napadnutom rozsudku výrok o náhrade škody a odvolanie poškodenej ako nedôvodné zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.